

**Ενδεικτικές Απαντήσεις στις Ασκήσεις και Πρακτικά του Σεμιναρίου Γενικού Διοικητικού
Δικαίου**

Ρουβάς Σ. Γρηγόριος

Δικηγόρος ΔΣΑ - Υποψήφιος Διδάκτωρ Διοικητικού Δικαίου Νομικής Σχολής ΑΠΘ

Άσκηση 1^η

(α) Η εξουσιοδοτική ρύθμιση του άρθρου 9 παρ. 6 ν. 2734/1999 ρυθμίζει, σε γενικές γραμμές αλλά με ορισμένο τρόπο, το αντικείμενο της εξουσιοδότησης ενώ στην κανονιστικώς δρώσα διοίκηση (=Υπουργός Δημόσιας Τάξης) καταλείπεται η ρύθμιση του επιμέρους και λεπτομερειακού θέματος των «αναγκαίων λεπτομερειών» για την διαδικασία πρόσληψης. Ως εκ τούτου, η κανονιστική πράξη δεν έχει εκδοθεί κατά παράβαση των κανόνων της εξουσιοδότησης ως προκύπτουν από το άρθρο 43 παρ. 2 εδ. β' Συντάγματος.

(β) Ως προκύπτει από τη γραμματική ερμηνεία της κανονιστικής πράξης, σε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος φέρει δερματοστιξία στο σώμα του, η διοίκηση απορρίπτει την υποψηφιότητά του κατά δέσμια αρμοδιότητα. Συνεπώς, ο ισχυρισμός του Α είναι αβάσιμος.

(γ) Σε μία τέτοια περίπτωση, θα ετίθετο το ζήτημα της σχέσης μεταξύ της διακριτικής ευχέρειας της διοίκησης και της χρήσης αορίστων εννοιών στο πραγματικό του κανόνα δικαίου από το νομοθέτη. Σύμφωνα με διαδεδομένη άποψη (=κρατούσα στη νομολογία), η χρήση αορίστων εννοιών στο νόμο είναι δείγμα διακριτικής ευχέρειας της διοίκησης. Υποστηρίζεται, όμως, και το αντίθετο, ότι, δηλαδή, η χρήση αορίστων εννοιών αυξάνει την ερμηνευτική δυσκολία χωρίς να συνεπάγεται, αυτόματα, την διακριτική ευχέρεια της διοίκησης.

(δ) Η απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομίας για την εξουσιοδότηση του Διευθυντή της ΓΑΔΑ εκδόθηκε «νομότυπα», όπως μας πληροφορεί το πρακτικό. Πρόκειται, δε, για απόφαση εξουσιοδότησης υπογραφής. Καλείται, λοιπόν, σε εφαρμογή το άρθρο 9 παρ. 3 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, σύμφωνα με το οποίο «Το αρμόδιο διοικητικό όργανο, αν τούτο προβλέπεται από τις σχετικές διατάξεις, μπορεί επίσης, με κανονιστική πράξη του, να εξουσιοδοτεί ιεραρχικά υφιστάμενό του όργανο να υπογράψει, με εντολή του, πράξεις ή άλλα

έγγραφα της αρμοδιότητάς του.». Το ερώτημα που τίθεται εν προκειμένω είναι κατά πόσο το εξουσιοδοτόν, και καταρχήν αρμόδιο, όργανο (=Αρχηγός Αστυνομίας) μπορεί να συνεχίσει να υπογράφει τις πράξεις και τα έγγραφα που εκδίδονται ενώ έχει ήδη εξουσιοδοτήσει σχετικώς το υφιστάμενο όργανο (=Διευθυντής ΓΑΔΑ). Η απάντηση είναι καταφατική και προκύπτει από την αντιπαραβολή του θεσμού της εξουσιοδότησης υπογραφής με αυτόν της μεταβίβασης αρμοδιότητας. Στο άρθρο 9 παρ. 2 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, που αφορά στην μεταβίβαση αρμοδιότητας, ορίζει τα ότι «Στην περίπτωση αυτή, η αρμοδιότητα ασκείται αποκλειστικά από το όργανο στο οποίο μεταβιβάστηκε (...)». Συνεπώς, η «αποκλειστικότητα» της άσκησης της αρμοδιότητας αποτελεί ίδιον της μεταβίβασης και όχι της εξουσιοδότησης υπογραφής. Άρα, ο ισχυρισμός του Α είναι αβάσιμος.

*

Άσκηση 2^η

Τα σχέδια πόλης προσλαμβάνουν τον χαρακτήρα διοικητικών πράξεων μικτού χαρακτήρα, δηλαδή, αφενός, ατομικών πράξεων γενικού περιεχομένου κατά το μέρος που οριοθετούν την περιοχή του σχεδίου (οικοδομήσιμοι χώροι) και ειδικότερες ζώνες εντός αυτού και, αφετέρου, κανονιστικών πράξεων κατά το μέρος που καθορίζουν χρήσεις γης (κατοικία, βιομηχανική δραστηριότητα κλπ) και θέτουν όρους και περιορισμούς δόμησης. Η διάκριση αυτή δεν έχει μόνο θεωρητικό ενδιαφέρον αλλά και πρακτικές επιπτώσεις, με πιο σημαντική την αδυναμία παρεμπόδισης ελέγχου του κύρους των διαταγμάτων έγκρισης των σχεδίων πόλεως κατά το ατομικό σκέλος τους, δηλαδή όσον αφορά τα όρια των σχεδίων και των επιμέρους ζωνών εντός αυτών, όταν αυτά διαφύγουν την ευθεία ακυρωτική προσβολή. Εφαρμογή του Τεκμηρίου Νομιμότητας των ατομικών διοικητικών πράξεων και της απαγόρευσης του παρεμπόδισης ελέγχου αυτών από τον διοικητικό Δικαστή.

*

Άσκηση 3^η

(1) Οι πράξεις, με τη σειρά που αναφέρονται στο πρακτικό, είναι οι ακόλουθες: (α) Η απόφαση του Υπουργού Χωροταξίας, που είναι κανονιστική πράξη, (β) η απόφαση 1/2002 περί της

κατεδάφισης τμημάτων της περίφραξης των Α και Β και (γ) η απόφαση 2/2002 της Επιτροπής, διά της οποίας απορρίφθηκε η ένσταση των Α και Β που είναι ατομικές διοικητικές πράξεις. Σημειωτέον ότι η ένσταση είναι ενδικοφανής προσφυγή.

(2) Η ένσταση απορρίφθηκε με δύο ψήφους διότι υπέρ της απόρριψής της τάχθηκε ο Πρόεδρος της Επιτροπής, ο οποίος ήταν ο Προϊστάμενος της Υπηρεσίας Δόμησης που εξέδωσε την 1/2002 απόφαση. Εφαρμογή άρθρου 15 παρ. 1 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, βάσει του οποίου η ψήφος του προέδρου υπερισχύει σε περίπτωση ισοψηφίας.

(3) Ο πρώτος ισχυρισμός είναι αβάσιμος αφού, όπως προκύπτει από το πρακτικό, η απόφαση κατεδάφισης είναι αιτιολογημένη, κατ' άρθρο 17 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας μιας και διαπιστώνει τα νομικώς κρίσιμα πραγματικά περιστατικά, ερμηνεύει το νόμο και τον εφαρμόζει στην υπόθεση. Οι λόγοι αμεροληψίας δεν αναφέρονται περιοριστικά στο άρθρο 7 παρ. 2 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας· αντλούνται και από την παρ. 1 του ίδιου άρθρου. Έτσι, σε γενικές γραμμές, όταν κάποιος καλείται να αξιολογήσει τη νομιμότητα πράξης που εξέδωσε εγείρεται, καταρχήν, ζήτημα παραβίασης της αρχής της αμεροληψίας διότι η εκτίμησή του είναι γνωστή· παύει, λοιπόν, να θεωρείται ουδέτερος ως προς την υπόθεση. Ωστόσο: Από τη στιγμή που **(i)** η αρχική κρίση του οργάνου εκφέρθηκε στο πλαίσιο της άσκησης των καθηκόντων του, **(ii)** ούτε το άρθρο 7 ούτε το άρθρο 25 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας απαγορεύουν σε υπάλληλο να αξιολογήσει τη νομιμότητα της κρίσης του σε δεύτερο βαθμό (στο πλαίσιο εξέτασης ενδικοφανούς προσφυγής) και **(iii)** το ειδικό νομοθετικό πλαίσιο της διαφοράς ορίζει ρητά ότι ο Προϊστάμενος της Υπηρεσίας Δόμησης είναι ο Πρόεδρος της Επιτροπής που κρίνει τις ενδικοφανείς προσφυγές κατά των αποφάσεων του ίδιου (για λόγους που ανάγονται στην 14 οργάνωση της υπηρεσίας) δεν τίθεται ζήτημα παραβίασης της αρχής της αμεροληψίας. Άρα ο ισχυρισμός είναι αβάσιμος.

Βάσει του άρθρου 13 παρ. 5 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, το συλλογικό όργανο μπορεί να λειτουργήσει για τρεις μήνες ακόμη και αν απωλέσει μέλος του εφόσον τα λοιπά μέλη επαρκούν για το σχηματισμό απαρτίας. Σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 1 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, τα συλλογικά όργανα συνεδριάζουν νόμιμα όταν στη σύνθεσή τους μετέχουν ως τακτικά ή αναπληρωματικά μέλη, περισσότερα από τα μισά των διορισμένων τακτικών μελών (απαρτία).

Εν προκειμένω, μετά την έκλειψη του πέμπτου μέλους της Επιτροπής λόγω θανάτου, τα εναπομείναντα μέλη επαρκούν για το σχηματισμό απαρτίας, οπότε καλείται σε εφαρμογή ο κανόνας του άρθρου 13 παρ. 5 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας. Αβάσιμος, λοιπόν, και ο τρίτος ισχυρισμός των Α και Β. Εξάλλου, από καμία διάταξη δεν προκύπτει ότι ένα συλλογικό όργανο απαγορεύεται να έχει άρτιο αριθμό μελών.

Ο τέταρτος ισχυρισμός είναι αλυσιτελής διότι ο γραμματέας δεν είναι μέλος του οργάνου. Συνεπώς, η παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας (που αν ήταν μέλος του οργάνου, εδώ θα συνέτρεχε βάσει του άρθρου 7 παρ. 2 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας) δεν αποτελεί κρίσιμη πλημμέλεια της διαδικασίας που ακολουθήθηκε. Εξάλλου, το γεγονός ότι διορίστηκε παράνομα στο Δημόσιο, δεν θα επηρέαζε τη συγκρότηση του οργάνου βάσει του άρθρου 13 παρ. 4 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας.

(4) Οι Α και Β παρευρέθηκαν στη συνεδρίαση επειδή κλήθηκαν από το συλλογικό όργανο. Το τελευταίο μπορεί να καλέσει, προς παροχή πληροφοριών, οποιονδήποτε επιθυμεί κατ' άρθρο 14 παρ. 10 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας. Μάλιστα, στην προκείμενη περίπτωση, οι Α και Β κλήθηκαν προς υποστήριξη της ένστασής τους. Αβάσιμος ο ισχυρισμός των Γ και Δ.

Η υποβολή των αντιρρήσεων (ένστασης, ενδικοφανούς προσφυγής) σε άλλη Υπηρεσία από την κατά νόμο αρμόδια δεν επηρεάζει το παραδεκτό της άσκησης της ενδικοφανούς προσφυγής κατ' άρθρο 25 παρ. 3 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας. Ούτε αυτός ο ισχυρισμός ευσταθεί.

Σύμφωνα με τον ειδικό νόμο που διέπει την διαφορά, οι Γ και Δ θα μπορούσαν να προβάλουν τις πλημμέλειες της απόφασης 1/2002, ασκώντας αυτοτελή ενδικοφανή προσφυγή. Υπενθυμίζεται ότι η συγκεκριμένη απόφαση είναι εν μέρει ευμενής και εν μέρει δυσμενής για όλα τα πρόσωπα του δράματος: Έτσι, οι Α και Β επιθυμούσαν την διατήρηση της κατασκευής τους αλώβητης· ωστόσο, τμήμα της πρέπει να κατεδαφιστεί (ευμενής διότι δεν διατάχθηκε η συνολική κατεδάφιση και δυσμενής κατά το μέρος που διατάχθηκε η μερική κατεδάφιση). Οι Γ και Δ επιθυμούσαν την 15 κατεδάφιση του συνόλου της περίφραξης· ωστόσο, μόνον τμήμα της θα καταστραφεί (ευμενής διότι τμήμα της θα καταστραφεί και δυσμενής κατά το μέρος που η περίφραξη θα διατηρηθεί). Εξάλλου, οι Γ και Δ είναι προφανώς «ενδιαφερόμενοι» και νομιμοποιούνται για την άσκηση ενδικοφανούς προσφυγής. Άρα, ο ισχυρισμός προβάλλεται

απαραδέκτως αφού παραλήφθηκε η άσκηση ενδικοφανούς προσφυγής. Τέλος, η θέση των Α και Β (η ενδικοφανής προσφυγή των οποίων εξετάζεται από την Επιτροπή) δεν μπορεί να χειροτερεύσει. Ως προς το ζήτημα της προηγούμενης ακρόασης των Γ και Δ, αρκεί να σημειωθεί ότι η διαδικασία κατεδάφισης τμημάτων της περίφραξης ξεκίνησε κατόπιν καταγγελίας τους η οποία υπέχει θέση αίτησης προς την διοίκηση. Συνεπώς, η τελευταία τους άκουσε και δεν χρειαζόταν να τους καλέσει εκ νέου σε ακρόαση.

Πρακτικό 1^ο

1) Η όλη διαδικασία πλήρωσης θέσης νομικού συμβούλου συνιστά σύνθετη διοικητική ενέργεια. **α)** Η από 01.08.2004 προκήρυξη του Διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου αποτελεί κανονιστική πράξη. Μετά την έκδοση της απόφασης πρόσληψης από τον Διοικητή του Νοσοκομείου τελειώθηκε η σύνθετη διοικητική ενέργεια, δηλαδή εξαντλήθηκε ο ρυθμιστικός ρόλος της προκήρυξης, η οποία ενσωματώθηκε στην τελική πράξη και απέβαλε, λόγω της ενσωμάτωσης αυτής, την εκτελεστότητά της, οπότε δεν προσβάλλεται πλέον αυτοτελώς

β) Η από 09.01.2005 πράξη της Επιτροπής Επιλογής είναι ενδιάμεση, εκτελεστή πράξη, της σύνθετης διοικητικής ενέργειας, η οποία, μετά την έκδοση της απόφασης του Διοικητή περί διορισμού του επιλεγέντος Α, ενσωματώθηκε στην τελική και απώλεσε την εκτελεστότητά της

γ) Η από 17.04.2005 απόφαση πρόσληψης είναι η μόνη εκτελεστή διοικητική πράξη και, επομένως, η μόνη παραδεκτώς προσβαλλόμενη. Στο πλαίσιο της ευθείας προσβολής της, είναι δυνατόν να προβληθούν και πλημμέλειες των προηγουμένων πράξεων της σύνθετης διοικητικής ενέργειας.

2) Ο ισχυρισμός δεν ευσταθεί: Δεν υφίσταται υποχρέωση της διοικητικής αρχής να καλέσει σε προηγούμενη ακρόαση τον διοικούμενο όταν η δυσμενής διοικητική πράξη εκδίδεται μετά από αίτηση του διοικούμενου, με την οποία αυτός έχει τη δυνατότητα να αναπτύξει τις απόψεις του και να υποβάλει κάθε στοιχείο προς ενίσχυση αυτών. Εν προκειμένω ο Β μετέσχε στη διαδικασία πλήρωσης θέσης νομικού συμβούλου κατόπιν υποβολής σχετικής αίτησης και των αναγκαίων δικαιολογητικών.

β) Ο ισχυρισμός δεν ευσταθεί: Σύμφωνα με το άρθρο 7 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, παραβιάζεται η αρχή της αμεροληψίας όταν μέλος του οργάνου έχει ιδιαίτερο δεσμό ή ιδιάζουσα σχέση ή εχθρότητα με τους ενδιαφερομένους ή με κάποιον από αυτούς, από το πρακτικό όμως δεν προκύπτει κάτι σχετικό. Ο κοινός τόπος καταγωγής και η φοίτηση στο ίδιο σχολείο δεν αποτελούν τέτοιο λόγο.

γ) Αρκεί η αναγραφή στο πρακτικό των συνεδριάσεων των θεμάτων που συζητήθηκαν, με συνοπτική αλλά περιεκτική αναφορά στο περιεχόμενό τους, χωρίς να απαιτείται η αυτολεξεί αποτύπωση όσων διημείφθησαν κατά τις συνεδριάσεις αυτές (άρθρο 15 παρ. 4 Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας).

*

Πρακτικό 2^ο

1. Η από 03.04.2012 Απόφαση του Υπουργού Ανάπτυξης ως απόφαση παραχώρησης είναι ατομική (εκτελεστή) διοικητική πράξη, συστατική δικαιώματος. Η από 13.06.2018 έκθεση αυτοψίας είναι μη εκτελεστή διοικητική πράξη, προπαρασκευαστική ως μέρος της διοικητικής διαδικασίας για την έκδοση της από 15.10.2018 Απόφασης του Υπουργού, της οποία αποτελεί μέρος της αιτιολογίας (άρθρο 17ΚΔΔιαδ – αιτιολογία στο διοικητικό φάκελο). Η υπ' αριθμόν 1/2018 εισήγηση της Επιτροπής Ιδιωτικών Επενδύσεων και ΣΔΙΤ είναι απλή γνωμοδότηση, μη εκτελεστή διοικητική πράξη.

2. Ως προς τους ισχυρισμούς του Α:

(α) Άρθρο 21 ΚΔΔιαδ – Αρμόδιο για την ανάκληση διοικητικής πράξης είναι το όργανο που την εξέδωσε. Εν προκειμένω αρμόδιος για την ανάκληση είναι ο Υπουργός, άρα αβάσιμος ο ισχυρισμός. Αναφορικά με την μη τήρηση του τύπου της προηγούμενης ακρόασης κατά το μέρος που αφορά την ανάκληση της παραχώρησης προβάλλεται αβασίμως, δοθέντος ότι η απόφαση ανάκλησης ερείδεται επί αντικειμενικών στοιχείων (χρήση του ακινήτου κατά διαφορετικό σκοπό από εκείνο για τον οποίο χορηγήθηκε η ενίσχυση), επιπλέον δε, όσον αφορά το σκέλος της ανάκλησης, εκδίδεται κατά δέσμια αρμοδιότητα.

(β) Ως ατομική διοικητική πράξη η απόφαση του Υπουργού πρέπει να φέρει αιτιολογία, κατ' άρθρο 17 ΚΔΔιαδ. Σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 17, η αιτιολογία αρκεί να προκύπτει και από τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου. Εν προκειμένω, η εν λόγω απόφαση φέρει, κατ' αρχάς, αιτιολογία, διότι παραπέμπει αφενός στην από 13.06.2018 έκθεση αυτοψίας και αφετέρου στην υπ' αριθμόν 1/2018 εισήγηση της Επιτροπής Ιδιωτικών Επενδύσεων και ΣΔΙΤ. Ωστόσο, ο Υπουργός ανακάλεσε εν συνόλω την επιχορήγηση των 800.000,00 € χωρίς να αιτιολογείται ειδικώς η απόκλιση του από την απλή γνώμη που έλαβε από την Επιτροπή Ιδιωτικών Επενδύσεων, η οποία εισηγήθηκε την επιστροφή μόνον των 400.000,00 € (εφαρμογή άρθρου 20 παρ. 2 και 3 ΚΔΔιαδ). Άρα εν μέρει βάσιμος ο ισχυρισμός περί μη νόμιμης αιτιολογίας.

(γ) Ο εν λόγω ισχυρισμός είναι βάσιμος. Η συμμετοχή της Β ως μέλος της Επιτροπής θεμελιώνει παράβαση της αρχής της αμεροληψίας (άρθρο 7 παρ. 2 περ. γ ΚΔΔιαδ) διότι τεκμηριώνεται ιδιαίτερη σχέση εχθρότητας μεταξύ του μέλους του συλλογικού οργάνου και του ενδιαφερόμενου ιδιώτη.

(δ) Η ανάκληση νομίμως λαμβάνει χώρα μετά την πάροδο 5ετίας, καθώς ερείδεται σε παραβίαση όρου που περιλαμβάνει η ανακαλούμενη πράξη.

3. Η από 04.11.2018 αίτηση του Α είναι αίτηση θεραπείας (άρθρο 24 παρ. 1 ΚΔΔιαδ), καθώς απευθύνεται στο όργανο που εξέδωσε την πράξη, έχει ως αίτημα την ανάκληση της από 15.10.2018 απόφασης του Υπουργού και δεν προβλέπεται στο νόμο ειδική/ενδικοφανής προσφυγή. Η σιωπή της διοίκησης επί αιτήσεως θεραπείας κατά πάγια νομολογία δεν συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, διότι το αρμόδιο όργανο δεν υποχρεούται να ρυθμίσει εκ νέου την έννομη σχέση.

4. Εφόσον ο Υπουργός εξέτασε εκ νέου το πραγματικό υλικό του φακέλου, η απάντησή του επί της αιτήσεως θεραπείας έχει εκτελεστό χαρακτήρα.

*

Πρακτικό 3^ο

1. Η υπ' αριθμόν 25/11.08.2022 είναι ατομική μη εκτελεστή διοικητική πράξη, ως απλό ενημερωτικό έγγραφο, με το οποίο συντελείται κοινοποίηση διοικητικής πράξης. Η 256/2022 απόφαση είναι ατομική διοικητική πράξη, εκτελεστή, ως ρητή άρνηση σύστασης ενός δικαιώματος.

2. Η ένσταση της Α είναι ειδική προσφυγή του 25 ΚΔΔιαδ, καθώς, με βάση τα δεδομένα που δίνονται, προβλέπεται η άσκηση τέτοιας από ειδική διάταξη νόμου, με έλεγχο μόνον της νομιμότητας της πράξης. Η ειδική προσφυγή νομιμότητας έχει ως αίτημα την ακύρωση της υπ' αριθ. 256/2022 απόφασης του Π.Σ.Φ. και εν προκειμένω ασκήθηκε εντός της νόμιμης προθεσμίας. Έτερη δυνατότητα διοικητικής επίλυσης της διαφοράς δεν υφίσταται νομίμως π.χ. δια της ασκήσεως αιτήσεως θεραπείας ενώπιον του ίδιου του Κεντρικού Συμβουλίου Αξιολογήσεων του Π.Σ.Φ., ή ίσως με υποβολή ιεραρχικής προσφυγής στο Δ.Σ. του Π.Σ.Φ, καθώς, σύμφωνα με το άρθρο 24 παρ. 1 ΚΔΔιαδ, η νομοθετική θέσπιση ειδικής διοικητικής ή ενδικοφανούς προσφυγής αποκλείει τη δυνατότητα άσκησης των απλών διοικητικών προσφυγών. Οι πράξεις αυτές, κατά των οποίων ο νομοθέτης προέβλεψε την άσκηση διοικητικών προσφυγών, δεν είναι δεκτικές αίτησης θεραπείας ή ιεραρχικής προσφυγής. Η τυχόν εκδιδόμενη επί της αίτησης θεραπείας ή ιεραρχικής προσφυγής πράξη, με την οποία ακυρώνεται η διοικητική πράξη, που θα έπρεπε να υποβληθεί σε ειδική διοικητική ή ενδικοφανή προσφυγή, είναι μη νόμιμη, ως εκδοθείσα αναρμοδίως, διότι το διοικητικό όργανο στερείται της εξουσίας να επιληφθεί της υπόθεσης.

3. Η απόφαση του Υπουργού είναι καθ' όλα νόμιμη. Πρώτον, οι ισχυρισμοί της Α είναι αβάσιμοι, ο μὲν (α) διότι προηγήθηκε αίτηση της Α για εγγραφή της στο Μητρώο με υποβολή δικαιολογητικών και ως εκ τούτου δεν υφίσταται υποχρέωση προηγούμενης ακρόασης, ο δε (β) διότι το ένα άρθρο του Κ σε εφημερίδα αναφορικά με την ανάγκη αυστηρότερης επιτήρησης των προγραμμάτων σπουδών των ιδιωτικών κολλεγίων, δεν φαίνεται να μπορεί να θεμελιώσει οπωσδήποτε και άνευ αμφιβολιών μεροληπτική στάση και κρίση του συγκεκριμένα ως προς τα επαγγελματικά προσόντα της. Περαιτέρω, ο εποπτεύων Υπουργός, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας που δικαιούται να ασκήσει ως προς τις αποφάσεις του Π.Σ.Φ., ορθώς διαπιστώνει ακόμη και αυτεπαγγέλτως την παρανομία της προσβαλλόμενης απόφασης, κατ' εφαρμογή της

αρχής περί απαγόρευσης παρεμπόδισης ελέγχου ατομικών διοικητικών πράξεων από έτερα όργανα της διοίκησης, αφού αυτές είναι εξοπλισμένες με το τεκμήριο νομιμότητας.